

Університетська Думка

Газета Західноукраїнського національного університету

ОСВІТА
ДЛЯ СВІТА
І СВІТУ!

Виходить з 28 жовтня 1994 року

№7-8 (577-578), 31 травня 2025 р.

ДОРОГІ НАШІ ВИПУСКНИКИ!

Сьогодні рідні стіни Західноукраїнського національного університету наповнюються особливим теплом, позитивними емоціями Вашої присутності, світлом спогадів, енергією юності, яка назавжди залишила тут свій слід.

Минув час – у когось п'ять, десять, двадцять, а в когось сорок чи й усі п'ятдесят років від дня завершення навчання... Але варто Вам переступити поріг університету – і все оживає. Здається, ось-ось відкриються двері в аудиторію, і знову лекції, практичні, захисти курсових, і, звісно ж, перші мрії, що народжувались тут – між книгами, зошитами й теплими розмовами з одногрупниками.

Ця зустріч – як подорож у часі, як мелодія серця, яку неможливо забути. Бо університет – це не лише місце знань, це простір становлення особистості, де кожен з Вас творив свій шлях, формував характер, плани, цілі.

Ви – частинка великої історії нашого університету. Ви – її творці, хранителі і джерело натхнення для нинішніх студентів.

Ми відзначаємо сьогодні свято вдячності. Вдячності Вам – за любов до своєї Альма-матер, за пам'ять, за життєві досягнення, якими ми пишаємось. Ви – приклад сили, мудрості, гідності, патріотизму Класичного університету Тернополя.

Нехай сьогоднішня зустріч схвилює Ваші серця ніжністю спогадів, принесе радість щирого спілкування, душевного тепла й відчуття, що справжні речі – поза часом. Бо Західноукраїнський національний університет завжди був і буде вашим другим домом, де вас пам'ятають, люблять і чекають.

Бажаємо Вам міцного здоров'я, родинного тепла, звершень, що окрилюють, та нових здобутків задля перемоги України. Нехай кожен день буде світлим, кожна справа – успішною, а пам'ять про роки, проведені в нашому університеті, – додає сили й натхнення.

З повагою
ректор Західноукраїнського національного
університету – Оксана ДЕСЯТНЮК

ЗНУ ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКИЙ
НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ

Вітаємо випускників ювілейних років!

ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

1970, 1975, 1980, 1985, 1990, 1995, 2000, 2005, 2010, 2015, 2020

Війна триває...

1193-й день героїчного спротиву України російським окупантам

РАЗОМ - ДО ПЕРЕМОГИ!

Авторитет закладу вищої освіти формує професорсько-викладацький колектив, а зміцнюють його випускники!

Західноукраїнському національному університету пощастило і з першим, і з другим. Свої знання тут передавали не одне покоління педагогів і науковців, а своєю Альма-матер називають сотні тисяч талановитих і успішних людей. Серед останніх – знаний науковець, банкір, громадський і політичний діяч, третій Президент України Віктор Ющенко – випускник 1975 року тоді ще Тернопільського фінансово-економічного інституту. Сам Віктор Андрійович неодноразово згадував, що навчання в ТФЕІ, стало одним з визначальних чинників його подальшого професійного зростання. Тож пропонуємо коротко пригадати його шлях від нашого студента до Президента країни.

«Нашим» уродженець Сумщини Віктор Ющенко став у 1971 р. вступивши на обліково-економічний факультет, спеціальність «Бухгалтерський облік у сільському господарстві». З 1 вересня 1973 р. було створено новий факультет – планово-економічний. Саме зі студентів II курсу фінансового та обліково-економічного факультетів було сформовано три групи, які завершували навчання на новоствореному планово-економічному факультеті. Був серед цих студентів і Віктор Ющенко. Однокурсники В. А. Ющенка згадують: «Він був вельми товариським хлопцем, активно долучався до навчальної і позанавчальної діяльності інституту». Другою після навчання пристрастю для майбутнього Президента були Карпати. Вже після I курсу він став інструктором із туризму і водив молодь на Говерлу. Про цей період життя майбутнього Президента розповідають численні фото з турпоходів, навчання, спортивних змагань, дозволя з друзями.

Після інституту Віктор Ющенко рік відслужив в армії, строкову службу проходив у прикордонних військах на радянсько-турецькому кордоні недалеко від Ленінакана (Гюмрі, Вірменія). Пеший трудовий досвід – помічник головного бухгалтера колгоспу «40-річчя Жовтня» в селі Яворів Косівського району Івано-Франківської області.

Протягом 1976-1985 років працював у районному відділенні Держбанку в рідній Сумській області. Потім – у відділі кредитування і фінансування сільського господарства Держбанку. У грудні 1987 року на запрошення Вадима Гетьмана перейшов у київське відділення Агропромбанку. Це стало початком його стрімкої кар'єри банкіра. У 1992 році – перший заступник голови правління Акціонерного комерційного агропромислового банку «Україна». У січні 1993 року, за рекомендацією Вадима Гетьмана і за підтримки тодішнього Голови Верховної Ради Івана Плюща, обійняв посаду голови Національного банку України. Перебував на цій посаді до грудня 1999 року. За його активної і безпосередньої участі у вересні 1996 року в Україні була успішно проведена грошова реформа (введено в обіг гривню), створено Державну скарбницю, розпочато будівництво Банкнотно-монетного двору.

У 1997 році за рейтингом впливового фінансового журналу «Global Finance», Віктор Ющенко увійшов до шістки найкращих банкірів світу!

За участю Ющенка – Кабмін та Нацбанк у 1998 році успішно запобігли «фінансовій кризі». Довівши свою ефективність як фінансист і управлінець, у 1999 році його призначають прем'єр-міністром України. Звільнений з посади у квітні 2001 року. На новій посаді запропонував низку ефективних реформ, які стабілізували економічне становище країни і вперше, за час незалежності, зростання ВВП.

Після відставки Віктор Ющенко зосереджується на політичній діяльності і перемагає на парламентських виборах 2002 року з блоком Наша Україна. У Верховній Раді стає керівником однойменної фракції та членом парламентського комітету з питань прав людини, національних меншин та міжнародних відносин. За громадською лінією з 2003 року до січня 2005-го обіймав посади голови правління всеукраїнської громадської організації «Наша Україна» та голови наглядової ради міжнародного благодійного фонду «Україна 3000».

У 2004 році Ющенко бере участь у чергових виборах президента України.

Віктор Ющенко – перший президент України, який прийшов до влади внаслідок масових протестів під час Помаранчевої революції. 23 січня 2005 року відбулася інавгурація нового президента України (третьої у новітній історії України).

Як Президент, Віктор Ющенко активно протидівав корупції. Він домігся найуспішнішої антикорупційної реформи в історії України – впровадження ЗНО. Індексу контролю корупції за часів Президента Ющенка мав найвищий показник.

У зовнішній політиці ставив за мету інтеграцію України до Європейського Союзу та НАТО, а також проведення економічних реформ. У його президентство припадає підписання низки важливих міжнародних угод, спрямованих на зміцнення суверенітету та незалежності України.

Віктор Ющенко також активно виступав за збереження української культури та історії, підтримував українську мову та національну спадщину, що на думку багатьох стало однією з його найбільших перемог.

І хоча про його президентство можна почути, часто цілком діаметральні судження, в пам'яті сучасників він залишиться як президент-патріот, який дав народу надію на краще майбутнє.

Західноукраїнський національний університет гордиться своїм випускником і завжди радо приймає у своїх стінах, бо він наш студент з 1971 року і назавжди.

За матеріалами музею ЗУНУ підготував Віталій Михайлиця

**ГОЛОВОЮ НАГЛЯДОВОЇ РАДИ
ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКОГО
НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ОБРАНО
ВІКТОРА ЮЩЕНКА –
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ 2005-2010 рр.**

Ректор ЗУНУ Оксана Десятичук, вітаючи Віктора Андрійовича у Альма-матер, зазначила: «Ми маємо за честь зустрічати у стінах нашого закладу вищої освіти знакову українську постать, державного діяча, випускника Західноукраїнського національного університету – Віктора Ющенка. Перекона, що сьогодні кожен із нас почує цікаві думки та роздуми!»

Під час візиту до Західноукраїнського національного університету Віктор Ющенко сказав: «Мені надзвичайно приємно бути у рідному університеті – одному із кращих українських закладів вищої освіти, який я закінчив у 1975 році. Студент, у вас є необмежені можливості, яких не було у нас, тому важливо, щоб ви не марнували час, здобували освіту, насичено працювали та результативно навчалися. Ви повинні дати відповідь особисто собі, хто ви такі, і зрозуміти, яку життєву траєкторію хочете обрати, адже лише від вас залежить, яким буде ваше майбутнє, якою буде наша Україна!»

Також Віктор Ющенко разом із Наглядовою радою ЗУНУ оглянули укріття, аудиторії, зал електронних ресурсів, міжнародний центр культури та розвитку, побували в іммерсивному мультифункціональному хабі, який функціонує на базі Західноукраїнського національного університету. Згодом вони завітали у навчально-науковий центр соціально-психологічної підтримки та резильєнтності, який відкрито за підтримки Ізраїльської коаліції травми та Єврейської федерації Північної Америки.

Віктор Андрійович висловив вдячність за теплий прийом та дружню атмосферу, зазначивши: «Приємно, що університет стрімко розвивається й реалізовує нові проєкти!»

Разом будемо працювати, щоб Україна була стала міцнішою та прогресивнішою!

ПЕРШІ КРОКИ В НАУКУ...

Проведення на базі ТФЕУ різноманітних олімпіад, науково-практичних конференцій стимулювало студентів брати участь у них, представляючи на суд журі перші власні наукові доробки. І хоча наукова робота вимагала чималих зусиль та забирала багато часу, студенти, які відчували, що наука – їхнє покликання, працювали наполегливо і віддано. Тому й результати не заборилися...

На світліні (внизу) – професор М. М. Алексівець і молоді науковці Сергій Юрій (виступає), Віктор Ющенко, Анатолій Тибінь

50 років тому...

Я зневажаю Крезів, не заздрю Юліям, байдужий до Демосфенів, жалію багатих [...]. Я ж, якщо маю друзів, відчуваю себе не лише щасливим, але й найщасливішим. (Григорій Сковорода)

Віхи історії і сьогодення ЗУНУ

Шлях довжиною в кар'єру: Центр, що об'єднує покоління

Світ стрімко змінюється, але є речі, що залишаються вічними. Для тисяч випускників ЗУНУ такою цінністю стала альма-матер. І саме тому Центр кар'єри продовжує вибудовувати стійкий зв'язок між університетом і його випускниками – створюючи традиції, підтримку, перспективу.

Наказом ректора О. А. Устенка № 215 від 21 серпня 1995 р. 30 серпня 1995 року створено новий структурний підрозділ служби проректора з адміністрації – відділ для роботи з випускниками. Начальником відділу призначено канд. екон. наук, доцента кафедри фінансів Василя Мартинюка.

Колектив, відповідно до посадових інструкцій, здійснював підготовку та організацію ювілейних зустрічей із випускниками і залучав їх до співпраці, створив інформаційну базу про них, випускав інформаційні буклети про кращих студентів-випускників, надавав допомогу у працевлаштуванні студентам і випускникам, готував до друку рекламні проспекти про досягнення випускників, залучав випускників до спонсорської діяльності та інше. У травні-червні 1996 р. у навчальному закладі започатковано організацію щорічних ювілейних зустрічей з випускниками. Проведенню цього заходу передувала клопітка робота: збір інформації про випускників в архіві; розробка і надсилання листів-анкет, запрошень випускникам-адресатам; оформлення стендів про студентське життя та досягнення випускників; залучення випускників до спонсорської діяльності; створення при відділі Асоціації випускників; надання допомоги в поселенні іногороднім випускникам; створення електронної версії інформаційної бази «Випускник»; проведення анкетування.

24 жовтня 1997 р. відповідно до наказу ректора ТАНГ О. А. Устенка № 295 від 22 жовтня 1997 р. відділ для роботи з випускниками перейменовано на Центр працевлаштування та роботи з випускниками. Роботу в Центрі забезпечували: економіст Ольга Войцеховська, методист Ірина Цісецька, інженер-програміст I категорії Надія Гевко, інженер-програміст I категорії Ярослава Соняк та Галина Кобернюк. У зв'язку з обранням Василя Мартинюка на посаду ректора Тернопільського комерційного інституту у березні 1998 р. Центр очолила Ольга Войцеховська.

10 лютого 1999 р. (наказ ректора № 35 від 10.02.1999 р. «Про реорганізацію структурного підрозділу Академії») Центр працевлаштування та роботи з випускниками реорганізовано в Центр працевлаштування та зв'язків з випускниками. На посаду директора Центру, за сумісництвом, призначено Василя Брича, кандидата економічних наук, доцента кафедри управління трудовими ресурсами і розміщення продуктивних сил.

Науково-методичне забезпечення діяльності Центру здійснювала кафедра управління трудовими ресурсами і розміщення продуктивних сил (завідувач – проф. Євген Качан).

Навесні 1999 р. започатковано славну традицію нашого закладу – проведення щорічних Ярмарків вакансій для знайомства студентів із потенційними працевлаштувачами.

У 2001 р., вперше у закладі вищої освіти, було проведено «День кар'єри», на який були запрошені представники підприємств, установ та організацій для знайомства зі студентами.

Новим напрямом працевлаштування студентської молоді стала вторинна зайнятість – це робота на підприємствах різних форм власності у вільний від навчання час, на період відпусток основного персоналу та протягом року. Координатором була Ірина Мазур. Саме цей напрям діяльності Центру

День кар'єри у класичному університеті Тернополя

У Західноукраїнському національному університеті відбувся День кар'єри – подія, яка об'єднала студентів, випускників, роботодавців та викладачів у спільному прагненні до професійного зростання та розвитку.

Такі заходи є важливою складовою у створенні можливостей для молоді: вони сприяють знайомству з потенційними роботодавцями, обміну досвідом та розширенню горизонтів для кар'єрного зростання.

Цьогоріч понад 45 організацій із різних галузей представили студентам свої пропозиції: від IT-компаній та поліції до банків, підприємств харчової галузі, агросектору, провайдерів та малого бізнесу.

Сьогодні університет виконує не лише освітню, а й стратегічну роль – бути платформою для старту кар'єри молодих спеціалістів.

Проректор з науково-педагогічної роботи Віктор Островерхов, звертаючись до учасників заходу, зауважив: «Наш пріоритет — забезпечити випускникам можливість працевлаштування. Ми активно взаємодіємо з роботодавцями, які зацікавлені в молодих професіоналах. Шановні студенти, ви є надією України. Вірте в себе та впевнено крокуйте до мети!»

У свою чергу, директор Тернопільського обласного центру зайнятості Микола Городецький зазначив: «Сучасний ринок праці потребує молодих і креативних фахівців. Ви маєте реальну можливість започаткувати власну справу, скориставшись державними програмами та грантовими можливостями. Розвивайтесь, навчайтесь і втілюйте мрії у життя саме в Україні!»

Програма заходу була насиченою: тренінги, воркшопи, семінари, кар'єрні консультації, зустрічі з HR-фахівцями, швидкі співбесіди. Студенти мали можливість особисто поспілкуватися з потенційними роботодавцями, поставити запитання та отримати корисні поради щодо побудови успішної кар'єри.

День кар'єри став важливим етапом у зміцненні зв'язків між освітою та професійним середовищем, не лише платформою для пошуку роботи, а й джерелом натхнення, нових ідей і знайомств.

виявився актуальним і корисним для студентів, адже вони набувають професійного досвіду та певною мірою покращують своє фінансове становище. З 2004 р. коло функціональних обов'язків працівників Центру в черговий раз розширюється. Новим напрямом його роботи стає координація процесу проходження практики студентами.

З 2004 р. функціонує електронна версія інформаційної бази «Працевлаштування студентів і випускників», систематично оновлюються електронна та паперова версії бази даних «Резюме студентів і випускників». Із розвитком інформаційних комп'ютерних технологій впроваджуються дистанційні форми роботи зі студентами і випускниками з використанням мережі Інтернет; здійснюється електронне розсилання інформаційних листів про вакансії, заходи з питань працевлаштування; на сайті університету було збільшено кількість рубрик на сторінці Центру працевлаштування та зв'язків з випускниками; створені сторінки Центру в соціальних мережах.

З 1 вересня 2013 р. до 27.09.2019 р. Центр очолював випускник нашого закладу вищої освіти, викладач університету, а за сумісництвом – багаторічний виконавець обов'язків заступника декана факультету обліку і аудиту денної форми навчання Зеновій Кривий.

Від 7.05.2021 р. Центр працевлаштування і зв'язків з випускниками, який, згідно з наказом ректора № 627 від 30 серпня 2024 р. «Про зміну структури університету» було перейменовано на Центр кар'єри, і донині очолює к.е.н., доцент, почесний професор ЗУНУ Ярослав Карпик.

На сьогодні Центру кар'єри напружує нові вимоги в роботі, серед яких: поглиблення співпраці з бізнесом; залучення нових партнерів, максимальна підготовка до реальних умов життя; розширення матеріально-технічної бази, особливо вишукуючи нове, рідкісне, найсучасніше обладнання; основне – всебічний розвиток Центру кар'єри, який вже демонструє свою ефективність; проведення ґрунтовний аналіз досягнень, проаналізовано основні виклики та перспективи роботи, розроблено перспективний план діяльності та сформовано стратегію інформаційного супроводу...

Центр кар'єри – це місце, де майбутні випускники отримують консультації з працевлаштування, дізнаються про сучасні вимоги ринку і проходять підготовку до майбутніх співбесід. Проведені заходи дають нові інструменти для співпраці з бізнесом і допомагають утвердити програми для подальшої підтримки випускників на старті їхньої кар'єри. Але я переконаний – інвестиція в майбутнє наших випускників забезпечить вагомий досягнення в науковій і практичній діяльності кожного випускника класичного університету Тернополя.

Ярослав КАРПІК, директор Центру кар'єри, к.е.н., доцент, почесний професор ЗУНУ, випускник 1972 року

**Дружать тільки з тими,
до кого відчувають особливе духовне ваблення. (Григорій Сковорода)**

Зустріч через 50 років...

Зустрічі із ровесниками – це можливість спогадами полинути в нашу прекрасну студентську юність і відчувати себе молодими...

Мабуть, найбільшим подарунком долі в моєму житті був вступ до Тернопільського фінансово-економічного інституту. А відбувалося це непросто. Відомості про відкриття в Тернополі фінансово-економічного інституту я прочитав у газеті «Вільне життя», а також дізнався від сусідської дівчини, яка вже навчалася на другому курсі фінансово-економічного факультету Київського інституту народного господарства, на базі якого в 1971 році був створений Тернопільський фінансово-економічний інститут. 26 серпня 1971 року я отримав повідомлення від приймальної комісії за підписом її секретаря – к. і. н., доцента М. М. Квадри, що я не пройшов конкурс, оскільки не добрав одного балу і не зарахований студентом інституту. Через декілька днів я поїхав забирати документи. До кабінету секретаря приймальної комісії утворилася невелика черга, оскільки на заяві для отримання своїх документів повинен бути його підпис.

На запитання секретаря, чому я не набрав необхідної кількості балів для вступу, я був змушений розказати правду: у цей час в моїй сім'ї трапилася велика трагедія – на 49 році життя, 1 серпня 1971 року, раптово померла моя мати, а вже 4 серпня починалися вступні іспити. Микола Микитович після моїх слів піднявся і сказав: «пішли зі мною». Ми з ним зайшли в кабінет, і мені було запропоновано почекаати. Я зрозумів, що це була приймальня, оскільки біля входу в наступний кабінет висіла табличка «Голова приймальної комісії, ректор Тернопільського фінансово-економічного інституту, к.е.н., доцент Канищенко Леонід Олексійович».

Через декілька хвилин секретар ректора сказала мені зайти. Я вперше в житті потрапив у такий великий, просторий, довгий кабінет, де в його глибині сидів чоловік із пишним, довгим волоссям. Ідучи до нього, мені здавалося, що цей шлях ніколи не закінчиться. Запропонувавши мені присісти, Леонід Олексійович запитав, що трапилося, розповідай. Я простий хутірський хлопець все розповів. Тут же по телефону Леонід Олексійович попросив, щоби принесли мої документи. Переглянувши їх, він подав мені чистий аркуш паперу і продиктував зміст заяви на його ім'я, після цього сказав, щоби я їхав додому і чекав на виклик. Лише п'ятого вересня надійшло чергове повідомлення про зарахування мене на перший курс за спеціальністю «Бухгалтерський облік в сільському господарстві». Через десятки років після закінчення інституту, працюючи на посаді першого заступника Голови Тернопільської обласної державної адміністрації, спілкуючись з Леонідом Олексійовичем, я пригадав йому цю історію і запитав чому він навіть не попросив довідки про смерть матері, а тут же вирішив питання. На що отримав відповідь великої людини, справжнього керівника: «З таким не жартують». 6 вересня я був зарахований в групу БС-12 – так почалося моє навчання. Старостою групи вже був призначений Зеновій Окурілий, але пізніше він очолив профспілкову організацію факультету, відтак старостою була призначена Марія Павлишин, яка пронесла цю ношу до закінчення навчального закладу.

Проживали ми в гуртожитку, спочатку в 21 кімнаті. Разом зі мною нас було шестеро: А. Полонський, В. Лотоцький, В. Ющенко, Б. Гуменний, І. Лиховітер. Пізніше, проживав із однокласниками В. Лотоцьким та М. Дручком у кімнатах 76 та 81 цього ж гуртожитку.

Із меблів в кімнаті були ліжка, шафа, тумбочки, стіл та стільці, із посуду – чайник, графин та склянки. За зібрані гроші додатково купили каструлю – щоби варити суп із концентратів та брикетів, сковорідку з кришкою для фірмового блюда – смаження картоплі з шматочками ковбаси, ніж, виделки, ложки.

Проживаючи в гуртожитку, намагалися харчуватися вдома. Кожен тиждень в загальну касу здавали по 5 крб. на продукти. Серед проживаючих в кімнаті був чіткий розподіл обов'язків, заведений спеціальний зошит, контроль здійснював Володя Лотоцький. Всі ми з 21 кімнати були місцеві, крім Віктора Ющенка. Ми майже на кожні вихідні їздили додому і, звісно, щось привозили з продуктів. Але коли приходила посилка від батьків Віктора Ющенка з села Хоружівка Сумської області, – ми завжди ласували дуже доброю домашньою ковбасою. На Сумщині її пекли із дрібно порізаних кусочків м'яса. Запах заповнював весь поверх, і ще тиждень на смальці, яким в поліетиленових пакетах була залита ковбаса, ми смажили картоплю.

Більшість нашої групи – це вчорашні десятикласники, які тільки закінчили школу. Двоє студентів групи – випускники технікумів це Зеновій Окурілий та Антоніна Коробенюк. Вони дуже швидко адаптувалися до навчання, мали певний рівень знань, практику роботи і тут, в інституті, були відмінниками навчання, нашими порадиниками та консультантами. До навчання ми усі ставилися досить серйозно. Викладачі, деканат суворо контролювали відвідування занять та нашу успішність. Але не все з самого початку було легко в навчанні... З деяких дисциплін, таких як історія, політекономія, етика і естетика, філософія та ін., нам доводилось конспектувати дуже багато першоджерел, на що ми витрачали багато часу, оскільки навиків конспектування у нас не було.

Початок навчання на першому курсі – це є складний період в житті, звикання до навчального процесу, де лекції, практичні та семінарські заняття, робота в бібліотеці, конспектування матеріалів тощо, суттєво відрізняються від шкільних уроків. Наша група БС-12 була дружною. Недарма аббревіатуру БС – розшифровували не інакше, як Брати і Сестри!

Починаючи із другого семестру першого курсу, було започатковано весняні і осінні поїздки в Карпати та сходження на Говерлу.

Одна із таких поїздок та сходження на найвищу гору України особливо запам'яталися усім. Виїхали ми автобусом в суботу перед обідом, переночували і зранку в неділю – на Говерлу. Потім нас чекав обід і – дорога назад в Тернопіль, адже в понеділок заняття. При сходженні на Говерлу різко змінилася погода, густий туман. Ми заблукали і прийняли рішення йти просто вниз. Йшли довго, втомилися і лише після обіду побачили внизу річку і далеченько село. Прийшли в село надвечір. В першій хаті нам сказали, що ми у Рахівському районі Закарпатської області і що через 15 хвилин з центра села виїде останній автобус... На базу ми добралися пізно увечері – втомлені, мокрі й голодні. Водії відмовлялися їхати, оскільки зіслилися на зоряний акумулятор, а з буксира, через темряву, завести двигун було неможливо. В Тернопіль ми добралися лише в понеділок після обіду.

В інституті це була надзвичайна подія, адже ціла група не повернулася з Карпат. Справа дійшла до ректора. На другий день всі в його кабінеті були на розмові. Нам пощастило, що з нами був викладач Олександр Володимирович Корж, якому вдалося перед ректором нас захистити, і обійшлося без доган та зняття стипендії. Але розмова запам'яталась на все життя.

Чотири роки навчання в інституті промайнули дуже швидко. Чомусь досі пам'ятаю день, коли всі роз'їжджались по своїх домівках із здобутими дипломами та отриманими від держави направленнями на роботу. Обнімалися, цілувалися, робили дотепні записи із побажаннями у фотоальбомах... Але після цього в душі ще довго відчувався дискомфорт, була якась спустошеність, чогось бракувало... Слава Богу, робота, служба в армії і подальші життєві стежки та дороги заповнили душу іншими проблемами. Напевне, так і повинно бути.

Пройшло вже 50 років, як ми – студенти-вступники 1971 року – закінчили навчання у нашій рідній Альма-матер. І кожну наступну зустріч ми чекаємо з нетерпінням, щоби думками і спогадами полинути в нашу прекрасну студентську юність, відчувати себе молодими...

Переконали, що в історії нашого університету немає нецікавих сторінок, явищ, подій та облич. Оглянути і пригадати 55 річну історію та оцінити шлях становлення досить важко. Але рік за роком наш університет зростає, мужніє та досягає чималих висот. Він став своєрідною духовною та науковою Меккою в Західному регіоні України. Я пишу про це тим, що був в числі його перших студентів і тим, що на завершення своєї трудової діяльності маю за честь працювати у рідному Західноукраїнському національному університеті!

Михайло ШКІЛЬНЯК
завідувач кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу,
доктор економічних наук, професор,
заслужений економіст України

...я люблю тривожитися душею за благополуччя друзів, щоб коли-небудь зазнати також і втіхи...
Бо що може бути приємнішим, ніж любов друга? (Григорій Сковорода)

Зустріч через 45 років...

У класичному університеті Тернополя здійснюються мрії!

Факультет фінансів та обліку є одним із провідних у Західноукраїнському національному університеті.

Справді, фінанси та облік пронизують усе наше життя. З фінансовими категоріями ми зустрічаємось повсюди, адже до них належать податки, доходи, прибуток, бюджет, пенсії, дотації, субсидії, штрафи, фінансові санкції та багато інших.

Проблеми фінансового оздоровлення турбують сьогодні буквально всіх.

Те, що відбувається в даний час у фінансовій сфері діяльності, тісно пов'язано з особиним благополуччям кожного.

Докорінні зміни в економіці неможливо здійснити без відповідного кадрового забезпечення. Для формування ринкових структур необхідні кваліфіковані спеціалісти, які володіють глибокими і різносторонніми знаннями, високим рівнем компетентності і професіоналізму в своїй області.

Особливо великі вимоги ставляться до спеціалістів у галузі фінансів, які покликані забезпечити успіх в такій важкій і тонкій сфері діяльності. Підготовка спеціалістів-фінансистів – як почесна, так і відповідальна справа. Почесна, в першу чергу, тому, що саме випускники факультету проводять у життя ту фінансову політику, яку окреслює законодавча та виконавча влада, і саме вони найближче та найбільш відчужено відчують позитивні і негативні аспекти такої політики.

Відповідальна, тому що випускники факультету не мають права на помилку у своїй діяльності. Така помилка призводить до економічного зубожіння народу, а це недопустимо.

Щоб здобути успіх, фінансист повинен любити свою професію, володіти високою організованістю, бути здатним приймати неординарні рішення, наполегливо і послідовно упродовжувати їх в життя та передбачувати наслідки...

Маючи свої традиції, факультет фінансів та обліку успішно працює над підготовкою фахівців нової генерації з орієнтацією на досвід кращих українських та зарубіжних закладів вищої освіти за багатоступеневою системою освіти. Факультет фінансів має власну наукову школу. Підручники і монографії професорсько-викладацького колективу користуються великим попитом серед вищих навчальних закладів економічного профілю в Україні. У 2003 році відкрито спеціалізовану вчену Раду із захисту кандидатських дисертацій зі спеціальності "Фінанси, грошовий обіг і кредит", а в 2005 році – докторських дисертацій.

Наш факультет увійшов у третє тисячоліття, сповідуючи такі основні принципи: висока професійність, науковість, компетентність, інтелігентність і культура, елітарність як самого факультету, так і його випускників. Формувати молоду економічну еліту України, консолідувати її зусилля в підтримці позитивної динаміки розвитку державотворчих процесів, сприяти піднесенню іміджу України у світі, аналізувати її унікальні можливості і доводити конкурентні переваги вітчизняних підприємств, готувати професійних, інтелектуальних державних службовців та керівників для державних установ – це надзвичайне і дуже відповідальне покликання професорсько-викладацького колективу факультету фінансів та обліку.

Студенти факультету фінансів та обліку зробили правильний життєвий вибір, обравши стежу фінансиста чи обліковця. Адже на фінансистах завжди лежить велика відповідальність за долю України. На жаль, на долю нашого сучасного студентства випали надто важкі випробування – захищати незалежність нашої країни, волонтерити і здобувати освіту, яка конче потрібна для мирного життя країни, адже Перемога стовідсотково буде!!!

Зичу кожному-кожному, перш за все, здоров'я, щастя, достатку, щоби ми жили без турбот, нехай всі негаразди обходять нас стороною, а від усіх бід і лих хай нас оберігає Сам Господь Бог!

Я вдячний долі, що свого часу також зробив правильний вибір, вступивши до Тернопільського фінансово-економічного інституту, де пройшов шлях від студента – до декана факультету фінансів (тепер ФОА). Отож ствердно можу сказати, що у класичному університеті Тернополя здійснюються мрії. Потрібно лише наполегливо працювати.

Ігор ГУЦАЛ, д.е.н., професор, випускник 1980 року

ФотоСпогади - 55 років...

У ВДЯЧНОМУ СЕРЦІ ЖИВЕ АЛЬМА-МАТЕР, ЯКА ДАЛА ПУТІВКУ У ЖИТТЯ...

Істинна дружба, правдиве щастя і пряма юність ніколи не зістаряться.
(Григорій Сковорода)

Зустріч через 40 років...

У НАШОМУ СТУДЕНТСЬКОМУ ЖИТТІ МИ МАЛИ МРІЇ І БУЛИ ЩАСЛИВІ!

Лише з роками, коли морщинки, немов павутиння із бабиного літа, вкривають зморшками чоло, на скронях появляються сріблясті відтінки, людина набирається життєвого досвіду, неперевершеної життєвої мудрості.

У молодості ми не задумуємося про майбутнє, бо воно ще дуже і дуже далеко. Ми нікуди не поспішаємо, витрачаємо дорогий час на дрібниці. Живемо сьогоднішнім днем, бо все життя попереду.

Наче чернетку пишемо сторінки свого життя неохайно, з помилками та виправленнями, і впевнені, що у нас ще достатньо часу і ще встигнемо переписати чистовик.

Але, на жаль, час летить немов промінь світла, і ми лише встигаємо рахувати роки...

І ось сьогодні, традиційна, восьма зустріч випускників Тернопільського фінансово-економічного інституту 1985 року. Ми вже не ті,

що писали чернетку життя у 80-х роках, а люди з великим життєвим досвідом, з великим багажем життєвої мудрості.

Кожен із нас чітко визначає пріоритети в житті, твердо дивиться у майбутнє, ділиться своїм досвідом із дітьми та онуками, навчає підрастаюче покоління.

Сьогодні ми повертаємося у минуле, щось до болю приємне і незабутнє, у час нашої щасливої і безтурботної юності, саму прекрасну пору життя – студентські роки.

Ми вкотре пройдемо по навчальних корпусах, лабораторіях, гуртожитках, згадаємо як все починалося.

А починалося все 1 вересня 1981 року, коли ми вперше переступили поріг рідного Тернопільського фінансово-економічного інституту.

Дещо схвилювані, розгублені ми переписували розклад занять. Вчитувалися і запам'ятовували назви невідомих нам предметів. Все для нас було абсолютно нове і, як нам тоді здавалося, недосяжне.

Навчатися було цікаво, ми дізнавалися все щось нове, невідоме. І сьогодні ми з любов'ю згадуємо всіх викладачів, які вели нас у невідому країну знань.

Пам'ятаємо і сумуємо за тими, хто відійшов у вічність.

Студентське життя було різноманітне, яскраве і цікаве. Ми брали активну участь у спортивних змаганнях, художній самодіяльності, різних виховних заходах. Пригадуються цікаві екскурсії по визначних місцях, сходження на Говерлу. Незабутні дні проведені в будівельних загонах. Організовані поїздки на збір сільськогосподарського урожаю в колгоспи.

Все було у нашому студентському житті.

Ми були щасливі.

Сьогоднішні студенти – діти війни, їхні долі покалічила проклята війна. І, замість дискотеки, вони чують завивання сирен і проводжають своїх братів та батьків «на щиті» в останню дорогу...

Але ми вистіймо, ми здобудемо перемогу у цій нерівній битві! Справедливість восторжествує, перемога буде за нами.

На завершення хочу привітати усіх однокурсників: нехай доля буде прихильною до Вас, здоров'я всім особисто і Вашим родинам.

Нехай Господь Бог береже Вас і нашу Україну!

Василь МАРТИНЮК,

директор ВСП «Фаховий коледж економіки, права та інформаційних технологій ЗУНУ», кандидат економічних наук, доцент, випускник 1985 року

Як купці вживають застережних заходів, аби у вигляді добрих товарів не придбати поганих і зіпсутих, так і нам варто пильнувати, обираючи друзів – неоціненний скарб! (Григорій Сковорода)

Зустріч через 35 років...

Університет – це більше, ніж освіта. Це – доля!

Вітаю читачів спеціального випуску газети «Університетська думка»! Сьогодні хочу розповісти про те, як класичний університет Тернополя став для мене долею.

Уже багато років поспіль я займаюся дослідженнями у сфері банківської справи та фінансової стабільності. Також маю звання почесного професора нашого університету – це для мене не лише визнання, а й велика відповідальність.

Моє життєве кредо – все досягати самостійно, власною працею.

Ще в школі я знав: у Тернополі є сильний економічний вищий навчальний заклад, де готують справжніх фахівців. Я мріяв стати його студентом – і ця мрія здійснилася. Після демобілізації з війська, з вересня 1986 року по червень 1990-го, я навчався на кредитному факультеті Тернопільського інституту народного господарства (нині – ЗУНУ). Закінчив навчання з відзнакою, здобувши кваліфікацію економіста за спеціальністю «Фінанси і кредит», спеціалізація – «Кредит». І відтоді ось уже понад 35 років моє життя тісно пов'язане з нашим університетом.

Під час навчання мене завжди приваблювали дисципліни, які мали чітку практичну спрямованість. Особливо захоплював предмет «Організація і планування кредиту» – він був не лише актуальним, а й дав глибоке розуміння реальних механізмів у банківській сфері. Серед інших предметів, які суттєво вплинули на мій професійний світогляд, хотів би відзначити «Вищу математику», «Теорію ймовірності та математичну статистику», а також «Фінансування і кредитування капітальних вкладень». Саме вони сформували мої аналітичні навички й допомогли закласти міцний фундамент для подальших досліджень.

Цікаво, що найвимогливішими викладачами виявилися не ті, хто викладали фахові дисципліни, а викладачі з фізичної культури. Їхній підхід до справи, наполегливість і вимогливість нічим не поступалися викладачам з економіки. Це стало для мене своєрідним уроком: дисципліна важлива в будь-якій сфері – незалежно від того, чи йдеться про фінанси, чи про фізичну підготовку.

Щиро вдячний усім наставникам, які супроводжували мене в роки навчання. Вони були справжнім прикладом професійної майстерності, глибокої відданості справі, щедро ділилися своїми знаннями й досвідом, формували не лише фахівця, а й особистість. Мої перші кроки в науку розпочалися з навчання в аспірантурі без відриву від виробництва (1993–1995 та 2001–2003 рр.) за спеціальністю 08.04.01 – фінанси, грошовий обіг і кредит. Темою кандидатської дисертації стала «Банківське кредитування підприємств в умовах ринкового реформування економіки».

Особливе місце у моєму професійному становленні посідає науковий керівник – професор Роман Іванович Тиркало. Людина високого професіоналізму, принциповості, вимогливості й водночас щирої людяності. Його віра в мій потенціал, постійна підтримка та глибоке зацікавлення моїми науковими пошуками стали потужним імпульсом у становленні мене як дослідника і викладача. Особливу роль у моєму професійному становленні відіграли бібліотеки. Я працював у бібліотеці нашого університету, а також у Тернополі, Києві – зокрема, у Національній бібліотеці ім. В. І. Вернадського, бібліотеці КНЕУ. Наукова та методична діяльність залишається для мене пріоритетом і нині – маю понад 250 публікацій.

Студентські роки залишили по собі теплі спогади: я активно долучався до громадського життя, вболівав за команду рідного факультету на КВК, спортивних змаганнях. Двічі брав участь у будівельних загонах – після першого та другого курсів. Це був важливий життєвий досвід, що загартовував характер. Особливо цінним є той зв'язок, який залишився з моїми одногруппниками та однокурсниками. Багато з них сьогодні працюють у банківській системі, держструктурах, бізнесі – справжні професіонали своєї справи. Ми й досі підтримуємо зв'язок, ділимося досвідом і щиро радіємо успіхам один одного.

Як викладача, я з великою повагою ставлюсь до сучасного студентства. Молоді люди, які сьогодні обирають навчання в Україні попри складні умови війни, – це вже герої. Їхня рішучість і жага до знань надихають. Вони – наше майбутнє. Саме вони відновлюватимуть країну, економіку, творитимуть нову, сильну Україну.

В очікуванні зустрічі з викладачами, одногруппниками та ровесниками, хочу сказати: кожна така зустріч – це повернення в молодість, це емоції, які не зникають з роками. Наш університет подарував нам не лише освіту, а й вірних друзів, підтримку, професійне майбутнє.

Побажання: собі – натхнення й здоров'я. Друзям і колегам – миру, добра, тепла й людської вдячності. Студентській молоді – віри в себе, прагнення до знань, сили духу.

Нашому університету – процвітання, стабільності, талановитих студентів і гордості за своїх випускників.

З б р о й н и м С и л а м України – незламності, мужності й Перемоги.

Нашій рідній Україні – миру, відновлення й щасливого майбутнього!

Ярослав ЧАЙ-КОВСЬКИЙ, кандидат економічних наук, доцент кафедри фінансових технологій та банківського бізнесу факультету фінансів та обліку ЗУНУ

Я з впевненістю кажу своїм студентам, що студентські роки – це найкращий період життя!

Біжать роки, мов бистрі коні... Здається, ніби нещодавно я, разом зі своєю однокурсницею, приїхала в Тернопіль з невеличкого містечка на Вінниччині подавати документи в один з престижних економічних вузів України. І от, не згоділася, як промайнуло 35 років, відколи я закінчила Тернопільський інститут народного господарства (нині – Західноукраїнський національний університет), де здобула диплом економіста.

Про цей навчальний заклад ми з подругою дізналися від старших друзів, які тут навчалися і багато розповідали про цікаве та насичене студентське життя.

Навчаючись на підготовчих курсах для вступу до інституту, ми знайомилися з Тернополем, і це місто все більше і більше захоувало нас у себе своїми парками, своїм ставом, своїм Співочим полем... Сподобалася і наявність в місті великої кількості молоді, адже тут розташувалися чотири великих закладів вищої освіти. Вже тоді захоїлося залишитися в цьому прекрасному місті, а як відомо – мрії мають здатність збуватися... Однак, ставши в далекому 1986 році студенткою Тернопільського фінансово-економічного інституту, я й не підозрювала, що назавжди пов'яжу своє життя з цим навчальним закладом та з цим неповторним містом. Студентські роки пробігли дуже швидко, хоча й були насичені безліччю різноманітних подій та зустрічами з цікавими й неординарними особистостями.

Сьогодні я з вдячністю згадую своїх улюблених викладачів, які зуміли тоді прищепити мені любов до науки та до моєї майбутньої професії. Це, в першу чергу, С. І. Юрій, який на той час був деканом рідного факультету фінансів, а пізніше – науковим керівником мого дисертаційного дослідження. А. А. Фліссак, який познайомив мене з дисципліною «Фінанси». За конспектами його лекцій я готувалася до своїх перших занять на посаді викладача кафедри фінансів і зберігаю їх і донині. На заняттях у Л. М. Безгубенко я дізналася не лише про бюджет та бюджетну систему, а й зрозуміла, що справжній викладач завжди має бути привітним та усміхненим і, водночас, вимогливим. О. П. Кириленко стала для мене не лише гарним викладачем та вправним наставником, а й – взірцем жінки-керівника. Спілкування з цими людьми є неоціненним вкладом у формування мене як людини, як викладача та як науковця. І от уже майже 30 років я працюю в рідній Альма-матер (спочатку на посаді викладача, а після захисту кандидатської дисертації – на посаді доцента кафедри фінансів ім. С.І. Юрія) і, вдячна їй за те найцінніше, що є в моєму житті. Адже, навчаючись тут, я зустріла свою другу половинку і вийшла заміж. А в день захисту дипломної роботи народила свого первістка, тому ніколи не забуду цієї дати.

Загалом, навчання в інституті залишило в пам'яті лише присмні спогади, і сьогодні я з впевненістю кажу своїм студентам, що студентські роки – це найкращий період життя!

І хоча сьогоднішні студенти проходять через непрості випробування, пов'язані з різноманітними факторами (пандемія, війна), хочеться їм побажати завжди залишатися людьми і впевнено та наполегливо йти до своєї мети, здобуваючи нові знання та вміння. А всім нам бажаю здоров'я, миру та Перемоги! Адже мрії мають здатність збуватися!

Вікторія БУЛАВИНЕЦЬ

Маючи друзів,
вважай, що ти володієш скарбами. (Григорій Сковорода)

Зустріч через 35 років...

У житті важливо вміти любити, розуміти і допомагати!

У 1990 році я закінчив обліково-економічний факультет Тернопільського інституту народного господарства за спеціальністю «Бухгалтерський облік та аналіз господарської діяльності».

За направленням інституту, у серпні 1990 року був прийнятий на роботу бухгалтером Шкіроб'єднання м. Івано-Франківська. З лютого 1991 до березня 1992 року працював на посадах бухгалтера, начальника відділу бухгалтерського обліку і статистичної звітності з виконанням обов'язків головного бухгалтера господарського управління Івано-Франківської обласної Ради народних депутатів. У 1992 року був переведений в Управління Національного банку України в Івано-Франківській області, в якому працював до 2003 року на різних посадах: від ревизора – до начальника ревізійного відділу. З 2003 року до жовтня 2015 року працював у Департаменті аудиту центрального апарату Національного банку України на посадах головного аудитора, завідувача сектором та начальника відділу. З 2017 року і дотепер – головний спеціаліст Управління з питань цивільного захисту Івано-Франківської облдержадміністрації.

У дитинстві я мріяв стати мандрівником, але доля розпорядилася інакше... Відтак я зробив висновок: все, що робиться, робиться на краще! Перший досвід бухгалтерської справи (робота з розпорядками та фінансовими документами) я отримав під час служби в збройних силах. А приїзд до військової частини викладачів з Тернопільського фінансово-економічного інституту стосовно агітації щодо вступу до вишу, вплинув на мій вибір закладу вищої освіти. Економічна географія була моїм улюбленим предметом під час навчання. Найвимогливішим викладачем у нас була пані Ольга Збожна, а найцікавішими викладачами були доктори економічних наук, професори Микола Олександрович Петрига (завідувач кафедри економічної географії) і Збігнєв Олександрович Насінник (завідувач кафедри статистики). Окрім навчання, я займався велотуризмом. Разом із викладачем Алейником ми з групою здійснювали регулярні виїзди не тільки за межі Тернополя, а й у гірську місцевість.

Найбільша позитивна згадка за часів студентства – це організація та підготовка походу в Карпати нашою групою ОП-11 на першому курсі (14-16 травня 1987 року). На той час ректором інституту був Олександр Устенко, який дав добро на такі заходи, звільнивши групу із навчального процесу на 2 дні (п'ятниця, субота) за умови, що відповідальним з нами повинен піти хтось із викладачів. Домовилися із викладачем кафедри бухгалтерського обліку Альошиною, яка взяла із собою десятилітнього сина. Кількість учасників походу було 25 мандрівників, із них п'ять хлопців та 20 дівчат (практично вся група). Маршрут такий (Тернопіль – Калусь – Осмолода), далі Осмолода – хребет Матогів та вершина г. Висока (висота 1818 м.). Ночівля у притулках для туристів на стелажах з дощок, приготування їжі в казанках на відкритому вогнищі у високогір'ї Карпат, пісні під супроводи гітари, випробовування однокорупників (більшість з них вперше у житті були в горах) на витривалість та характер. Перші емоції, відчуття та враження однокорупників від мандрівки та гордість, що підкорили одну з вершин Карпатських гір.

Також, навіюють на спогади поїздки в будівельні загони, непосильна праця і відпочинок. Після першого курсу – будівельний загін у Шумському районі Тернопільської області на будівництві клубу в с. Кути. Після другого курсу – будівельний загін в Ханті-Манському автономному окрузі, поселення Аляб'єво, ліспромгосп, де велося будівництво різних об'єктів (ангарів, спортивних залів, житлових будинків, ремонт залізниці).

Отже, у 1988 році після 2 курсу наш будівельний загін (студенти обліково-економічного та обліково-кредитного факультетів) в кількості 30 осіб на літаках з Тернополя до Києва, з Києва до Свердловська, а далі цілу добу через усі Уральські гори поїздом добрався до Аляб'єво. А далі було 50 днів праці на різних ділянках Ліспромгоспу.

Перші враження – це тайга (суцільні хвойні ліси), полярні дні – це коли Сонце не повністю заходить за горизонт, відтак уночі було видно, майже як удень. Організація проживання, харчування в умовах тайги, робота з ранку до вечора. Та, звичайно повернення виснажених, але, з іншого боку, мужніх та загартованих працею юнаків додому.

Оглядаючись назад у минуле, можу впевнено сказати: якщо людина має мрію, то вона так чи інакше буде проявлятися...

Я мріяв бути мандрівником, і саме під навчання у Тернопільському інституті народного господарства у мене були можливості втілювати свою мрію у життя... Ми зі студентами багато мандрували, водночас здобуваючи фах бухгалтера. Саме під час численних мандрівок усвідомив: у житті важливо вміти любити, розуміти і допомагати один одному.

Співчуваю нинішнім студентам, яким випало навчатися в умовах російсько-української війни, бо вони несуть важке психологічне навантаження в умовах воєнного стану. Надзвичайна подяка усім однокорупникам, викладачам і тим, хто був поряд під час навчання. Збройним силам України випала нелегка доля боронити Україну, за що велика їм шана та вдячність!

Андрій КОЛДРА, випускник ТІНГ 1990 року

Традиції ЗУНУ

День кар'єри і День Вишиванки у класичному університеті Тернополя!

Я належу до тих, хто настільки цінує друга, що ставить його над усе і вважає друзів... найліпшою красою життя. (Григорій Сковорода)

Я щиро вдячна нашій Альма-матер за ті фундаментальні знання, які вона передала мені у студентські роки!

З великим теплом і ностальгією згадую студентські роки. Я – випускниця 1995 року спеціальності «Міжнародна економіка» (спеціалізація «Міжнародні фінанси»). Минуло відтоді чимало часу, та пам'ять про університет залишилася жива й яскрава. Я щиро вдячна нашій Альма-матер за ті фундаментальні знання, які вона передала мені у студентські роки. Саме завдяки сильній освітній базі, яку мені дали викладачі, сьогодні я маю змогу впевнено крокувати професійною стежкою.

Ідейним натхненником і фундатором «Міжнародних фінансів» був професор Сергій Іллєч Юрій. Саме під його керівництвом були підібрані для нас навчальні курси та сформовано унікальне бачення освітнього процесу. Саме під патронатом Сергія Іллєча я розпочала свою наукову дорогу. Він погодився стати моїм науковим керівником під час написання кандидатської дисертації і навчати мене дослідництва. Його довіра надала мені крила: я зрозуміла, що можу впевнено рухатися у науці й у професії. Міцні знання, отримані в університеті, поєднані з настановами Сергія Іллєча, допомогли мені впевнено пройти шлях до доктора економічних наук, професора, завідувача кафедри міжнародних відносин та дипломатії навчально-наукового інституту міжнародних відносин ім. Б. Д. Гаврилишина ЗУНУ.

Особливі слова вдячності хочу сказати нашому куратору – професору Андрію Ігоровичу Крисоватому. У його лекціях складна інформація подавалася доступно, кожне заняття було наповнене духом відкриттів. Завдяки його харизмі, завдяки тому, що йому були небайдужі наші відкриті серця, ми відчували підтримку, віру в себе й мотивацію ставати кращими. Андрій Ігорович не просто навчав, він виховував особистостей і лідерів, допомагав розкрити потенціал кожного студента. І сьогодні, ззираючись назад, розумію, наскільки це важливо і цінно. Такі речі не усвідомлюються одразу, але з часом приходить глибоке розуміння: це – той фундамент, на якому будується світогляд.

Із надзвичайним теплом згадую викладачку французької мови Валентину Федорівну Мединську. Вона не просто навчала нас іноземної мови – вона вкладала максимум зусиль, щоб ми стали справжніми фахівцями-міжнародниками, які можуть гідно представляти Україну на світовій арені. Її вимогливість, доброзичливість і професійна майстерність стали для нас великим стимулом. І тут знову хочу згадати професора Сергія Іллєча Юрія, який, як справжній поціновувач французької культури, ініціював вивчення французької мови на «Міжнародних фінансах». Саме це нововведення й стало одним із вирішальних чинників, які спонукали мене обрати саме цей напрям. Вивчення французької мови надало нашій освіті особливої глибини й елегантності, а нам – ще один ключ до міжнародного порозуміння.

Здається, тільки вчора я отримувала диплом, а сьогодні маю честь від імені колишніх студентів звернутися до університетської родини. Дякую всім викладачам за терпіння, знання і натхнення, які ви щиро даруєте кожному поколінню студентів. Нехай ваші труди примножуються успіхами ваших вихованців!

І наостанок хочу звернутися до теперішніх студентів і вступників. Шановне молоде покоління, перед вами відкриваються величезні можливості – користуйтеся ними! Цінуйте час у стінах ЗУНУ, збирайте знання, вміння, досвід. Шукайте поради у мудрих викладачів та спілкуйтеся з однодумцями. Нехай жага навчання і праця, покладені сьогодні, стануть твердим фундаментом вашого успіху в майбутньому. І пам'ятайте: тут, у нашому університеті, поруч зі справжніми фахівцями, змістовно навчають, виховують і підтримують – усе це вже перевірено часом багатьма поколіннями випускників.

З вірою у наше яскраве майбутнє і дуже щиро Оксана ТУЛАЙ, завідувачка кафедри міжнародних відносин та дипломатії навчально-наукового інституту міжнародних відносин ім. Б. Д. Гаврилишина ЗУНУ

Зустріч через 30 років...

Цей ювілей – не просто зустріч, це – подорож у часі...

Минуло 30 років відтоді, як ми, випускники Тернопільської академії народного господарства 1995 року залишили стіни нашого університету у статусі студентів. Університет за ці роки встиг декілька разів поміняти назву: від Тернопільської академії народного господарства, Тернопільського державного економічного університету, Тернопільського національного економічного університету до Західноукраїнського національного університету.

Цей ювілей – не просто зустріч. Це подорож у часі. Ми перегорнули старі сторінки – перші пари, хвилювання на іспитах, посиденьки в гуртожитку, перше кохання, безсонні ночі перед заліками і екзаменами. І в кожній історії – тепла ностальгія, сміх і блиск в очах. Проходячи повз корпуси університету, згадую – ось в цій аудиторії складала вступний іспит з географії, в цій – відвідувала улюблені лекції, а тут – захищала диплом. Ніколи не забуду чудової атмосфери, що панувала в нашому інституті та на факультеті. Це і конференції, і свята, і концерти, і суботники!

Життя розкидало нас, випускників 1995 року, по всій країні та за її межі. Більшість розпочали трудову діяльність у професійній сфері, кілька випускників залишилися у рідному вищому навчальному закладі. Є серед випускників нашої групи успішні бізнесмени, директори підприємств, управлінці, банкіри, науковці. З вдячністю згадую лекції Палюха М. С., Кізіми А.Я., Литвина Ю.Я., та багатьох інших. Я щиро хочу подякувати Палюху М.С., який вчив нас не лише предметам, а й життю, який був поруч у важкі і у щасливі миті. Дякую Олійнику В.М., який вже не з нами, але залишився в серці кожного студента своєю підтримкою і добрим ставленням до студентів.

Так склалося, що, практично, все моє життя пов'язане з університетом. Після закінчення вищого навчального закладу працювала стажистом-викладачем, потім вступила в аспірантуру, захистила кандидатську дисертацію і дотепер працюю в Західноукраїнському національному університеті доцентом кафедри бізнес-аналітики та інноваційного інжинірингу.

Ця ювілейна зустріч ще раз довела: час летить, але справжні емоції, дружба та пам'ять – вічні. Ми роз'їхались по світу, кожен пішов своєю дорогою, але сьогодні знову стали одним цілим – випускниками, яких об'єднує спільна історія, юність і стіни рідного університету. До нових побачень, друзі!

Ольга ЗАВИТІЙ, випускниця 1995 року ФАЕМ, к.е.н., доцент кафедри бізнес-аналітики та інноваційного інжинірингу ННІПІ ЗУНУ, координатор по роботі з випускниками ЗУНУ

Пізнаєш істину -
ввійде тоді у кров твою сонце. (Григорій Сковорода)

Борис Язлюк: «Мій обов'язок – працювати так, щоб знання і справа приносили користь людям і Україні!»

Інформаційна довідка: Язлюк Борис Олегович – доктор економічних наук, професор, Почесний професор Західноукраїнського національного університету, Академік Академії соціального управління,

Головний редактор наукового фахового видання «Український журнал прикладної економіки та техніки / Ukrainian Journal of Applied Economics and Technology» Західноукраїнського національного університету. (до речі журнал виповнюється 10 років від початку заснування).

Згідно наказу № 407 Міністерства освіти і науки України від квітня 2015 року і вересня 2022 року Язлюка Бориса Олеговича було введено до складу експертної ради ДАК з питань проведення експертизи дисертаційних робіт Міністерства освіти і науки України з проблем секторального розвитку та підприємництва.

Член спеціалізованої вченої ради Західноукраїнського національного університету. Має понад 20 років професійного досвіду у сфері земельних відносин, активно займається аналітикою ринку нерухомості та інвестиційного консалтингу автор і співавтор близько 200 публікацій навчально-методичних та наукових праць.

У 2001 році в рамках національного проекту нагороджений дипломом «ЛІДЕР РЕГІОНУ», всеукраїнський біографічний довідник. За період з 2005 року і дотепер нагороджений грамотами та подяками Західноукраїнського національного університету. У квітні 2013 року подяка міського голови Тернополя за високий професіоналізм у роботі, вагомий внесок у формування, зміцнення і розвиток наукового потенціалу міста Тернополя та з нагоди проведення Днів науки. У жовтні 2016 за багаторічну сумлінну працю, вагомий особистий внесок у підготовку висококваліфікованих спеціалістів та плідну науково-педагогічну діяльність Подяка Міністерства освіти і науки України.

У 2018 році нагороджений відзнакою «ORA et LABORA» Академії соціального управління. У 2021 році за ініціативу та наполегливість, високий професіоналізм, сумлінне виконання службових обов'язків та вагомий особистий внесок у розвиток сфери освіти і науки України члену експертної ради з проведення експертизи дисертацій Подяка Міністерства освіти і науки України.

У березні 2021 року Академією соціального управління нагороджений відзнакою «За заслуги в розвитку науки та економіки».

У червні 2023 року нагороджено нагрудним знаком Почесний професор університету Західноукраїнського національного університету.

У березні 2024 року Академією соціального управління за визначні заслуги у розвитку соціальної сфери, благодійність та активну участь у реалізації соціальної політики в Україні нагороджений орденом Князя Костянтина Острозького.

У травні 2024 року рішенням Президії Академії соціального управління за визначні заслуги у розвитку соціальної сфери, благодійність та активну участь у реалізації соціальної політики в Україні нагороджений орденом Князя Костянтина Острозького.

У березні 2025 року рішенням Національної академії наук вищої освіти України нагороджений медаллю Аранчія Сергія Васильовича.

У 2000 році закінчив Тернопільську академію народного господарства і отримав повну вищу освіту за спеціальністю «Менеджмент організацій» та здобув кваліфікацію економіста-менеджера, в 2001 році закінчив Тернопільську академію народного господарства і отримав повну вищу освіту за спеціальністю «Економіка підприємства» та здобув кваліфікацію магістра з економіки підприємства.

Кандидат економічних наук з 2010 року.

Доктор економічних наук з 2014 року.

Вчене звання доцента кафедри аграрного менеджменту і права присвоєно у 2013 році. Вчене звання професора кафедри обліку та економіко правового забезпечення в агропромисловому бізнесу у 2017 році.

У квітні 2017 року обрано академіком Академії соціального управління зі спеціальності соціальна політика.

З жовтня 2002 року працював лаборантом, з 2003 року завідувачем навчально-комп'ютерною лабораторією, з 2005 року викладачем, з 2010 року доцентом, з 2015 року професором, з 2015 по 2020 рік деканом факультету аграрної економіки і менеджменту.

На посаді завідувача кафедри економічної експертизи та землевпорядкування з серпня 2020 року до тепер.

Підготував 5 кандидатів економічних наук та 3 доктори наук.

Життєве кредо: «Знання – це не лише сила, а й відповідальність. Пізнавати більше, діяти краще. Професіоналізм це шлях вдосконалення і служіння людям. Там, де є мрія й наполегливість, завжди буде успіх. Мій обов'язок – працювати так, щоб знання і справа приносили користь людям і Україні!»

Актуальне інтерв'ю

- Борисе Олеговичу, щиро вітаю Вас із престижним кар'єрним зростанням та вагомими науковими здобутками. Скажіть, будь ласка, чи мріяли Ви про такі досягнення у шкільні роки?

- У школі я захоплювався створенням чогось нового, мріяв працювати в сфері архітектури та будівництва – творити щось нове й залишати після себе слід задля розбудови рідного краю та процвітання України. Згодом це переросло в захоплення економікою, земельними та питаннями нерухомого майна.

- Чим Ви керувалися при виборі закладу вищої освіти?

- На момент вступу Тернопільська академія народного господарства (нині – ЗУНУ) мала незаперечний авторитет – це був один із найкращих економічних закладів України. ТАНГ приваблював сильним професорсько-викладацьким складом, хорошою базою знань та перспективами для професійної реалізації. Тут відчувалася атмосфера високих стандартів і одночасно душевної підтримки.

- І саме в академії Ви мали можливість вивчати економіку землекористування у досвідчених і вимогливих викладачів...

- Так, мене найбільше захоплювали предмети, пов'язані з економікою землекористування, фінансами та правовими аспектами власності. Дякую долі за викладачів, які зуміли передати студентам не лише знання, а й своє натхнення та життєву мудрість. Особливо пам'ятаю тих професорів, які ставили перед нами високу планку і навчали думати глибше.

Найвимогливіші вчили нас не просто вчити матеріал, а шукати суть речей, вчитися аналізувати і приймати самостійні рішення.

Хочеться відмітити таких як: д.е.н., професор, Академік академії будівництва Литвин Богдан Миконович, який в подальшому став науковим керівником при написанні кандидатської дисертації, за що йому щана і повага за наукові настанови та переданий досвід; д.е.н., професор Крупка Ярослав Дмитрович; д.е.н., професор Крисоватий Андрій Ігорович; д.е.н., професор Задорожний Зеновій-Михайло Васильович; к.е.н., доцент Давидович Ігор Євгенович; к.е.н., доцент Дейнека Марія Федорівна; к.е.н., доцент Стельмах Мирослава Василівна; к.е.н., доцент Лихий Степан Миколайович, та багато, багато інших.

- Борисе Олеговичу, розкажіть читачам «Університетської думки» про Ваше наукове становлення...

- Моє наукове становлення розпочалося ще зі студентських років: участь у наукових гуртках, конференціях, написання перших тез...

Особливо цікавили питання земельної реформи в Україні – теми, які були тоді і є сьогодні не лише актуальними, а й надзвичайно важливими для майбутнього розвитку та розбудови держави.

(Закінчення на 11 стор.)

...людська душа і друг, безсумнівно, цінніш за все інше.
(Григорій Сковорода)

Борис Язлюк: «Мій обов'язок – працювати так, щоб знання і справа приносили користь людям і Україні!»

(Закінчення. Початок на 10 стор.)

- *Що Ви хотіли дослідити, обираючи тему кандидатської та докторської дисертацій і яку роль відіграв при їх написанні науковий керівник?*

- Тему кандидатської та докторської дисертації я обирав свідомо – хотілося дослідити ті процеси, які безпосередньо впливали на становлення економіки незалежної України. Мій науковий керівник став для мене не тільки наставником у науці, а й прикладом професійної стійкості й порядності. Захист дисертацій був непростим, але дав надзвичайне відчуття самореалізації.

- *Зараз будь-яку інформацію можна знайти при сприянні інтернету, а 25 років тому, мабуть, Ви були одним із найактивніших читачів нашої бібліотеки?*

- Бібліотека ТАНГ була для мене особливим місцем. Там панувала атмосфера знань, тиші та глибокого пошуку істини. Я годинами працював у читальних залах, занурюючись у книги, які відкривали переді мною нові горизонти.

- *Борисе Олеговичу, яким було Ваше студентське дозвілля?*

- Наше дозвілля було насиченим: ми брали участь у спортивних змаганнях, багато подорожували, обговорювали ідеї, ділилися планами на майбутнє... Ці події об'єднували нас, навчали командній роботі, вчили підтримувати одне одного і цінувати кожну мить студентських років.

- *А якими були Ваші особисті захоплення?*

- Моє особисте захоплення було присвячене питанням економіки, аналітики ринку нерухомого майна та земельним питанням, а ще – я любив мріяти про нові горизонти...

- *Зараз Ви щодня заходите в лекційні аудиторії і бачите студентів, яким випало здобувати вищу освіту в умовах воєнного часу... На Вашу думку, сучасні студенти – це...*

- Сьогоднішні студенти живуть і навчаються у непрості часи випробувань. Проте саме вони, на мою думку, – є поколінням сили духу, стійкості і величезної любові до Батьківщини. Їхня здатність вчитися і рости в умовах війни викликає глибоку повагу.

- *Борисе Олеговичу, якими є Ваші очікування від зустрічі з юністю?*

- З нетерпінням чекаю на зустріч – хочу побачити своїх одногрупників, викладачів, друзів, усіх, з ким нас об'єднали незабутні роки навчання. Хочу подякувати їм за спільні кроки дорослішання, за підтримку, за дружбу.

- *І, насамкінець, побажання Бориса Язлюка собі, друзям, викладачам, студентам, Альма-матер, Збройним Силам України, Україні!*

- Бажаю собі і кожному з нас ніколи не втрачати жагу до життя, віри у свої сили і добрі мрії! Викладачам – вдячності й глибокої шани. Студентам – віри в себе, великих звершень

і світлих доріг. Нашій рідній Альма-матер – процвітання, нових перемог і невичерпної енергії розвитку. Збройним Силам України – стійкості, мужності й перемоги. Україні – миру, єдності та щасливого майбутнього!

- *Борисе Олеговичу, щиро дякую Вам за розмову – хай Ваші побажання якнайшвидше стануть реальністю.*

*Слава Україні!
Героям слава!*

Розпитувала
Марія Баліцька,
головна редак-
торка газети ЗУНУ
«Університетська
думка»

Ювілейна зустріч випускників – 25 років тому!

Дорогі друзі, шановні викладачі, улюблені однокурсники!

Час – як стрімка ріка: здається, ще вчора ми поспішали знайомими коридорами Альма-матер, ділилися мріями, готувалися до екзаменів, будували плани на життя... І ось сьогодні – ми зустрічаємо 25-річчя від дня нашого випуску.

Ці роки подарували нам безцінний досвід, випробування і перемоги, нові вершини й справжні уроки життя.

Але незмінно залишилося одне – тепло сердець, пам'ять про студентські роки і вдячність тим, хто вчив нас не лише науці, а й мудрості, гідності, любові до України.

Хочу побажати кожному з нас не втрачати світло юності у серці, берегти дружбу, плакати добрі спогади й не боятися нових викликів! Нехай доля буде щедрою на радість, здоров'я, нові можливості й сили творити добро.

Бажаю кожному з нас сил і натхнення й надалі гідно нести звання випускника ЗУНУ, примножувати свої здобутки на благо України! Нехай наші серця завжди палають вірою, розум залишається ясним, а душа – відкритою до нових звершень.

Нехай на нашій землі якнайшвидше запанує мир, а Україна гордо і впевнено крокує у світле майбутнє!

Нехай наша рідна Україна переможе, розквітне і стане тим світом, за який ми мріяли ще на студентській лаві.

Зустрічаймо це свято з вдячністю у серці та вірою в краще майбутнє!

З повагою і теплом випускник
Інституту економіки і менеджменту в
будівельному комплексі 2000р. ЗУНУ
(ТАНГ) Борис ЯЗЛЮК

**Всіх подарунків дружніх миліше
сам друг тому, хто взаємно є друг. (Григорій Сковорода)**

Зустріч через 20 років...

У моїй Альма-матер завжди панував дух науки і творчості, цікавих подій, студентоцентризму та вільнодумства!

Тернопільська академія народного господарства (зараз Західноукраїнський національний університет) займала особливе місце серед закладів вищої освіти м. Тернополя і Західної України. Елітний та сучасний виш, він завжди приваблював молодь, яка прагне знань і професійного розвитку, успіху та самореалізації. В ньому працюють світила науки, які діляться своїми знаннями і досвідом, мудрістю, формуючи нову еліту висококваліфікованих фахівців. Саме тому вибір ЗВО і майбутнього фаху дався мені легко та, як виявилось, успішно.

У дитинстві мріяла бути вчителем математики, бо цікавили цифри, розрахунки, чіткі і точні формулювання та взаємозв'язки. Це допомогло в опануванні обраного фаху, адже вирішила вступати до Тернопільської академії народного господарства (ТАНГ) на спеціальність «Фінанси» інституту фінансів (тепер факультет фінансів та обліку ЗУНУ), порушивши в новий захоплюючий світ.

Мені неймовірно погаландало, адже в ЗУНУ я провела найкращі студентські роки, змогла отримати старт у житті і розкрити свій науковий потенціал, знайти друзів і познайомитись зі своїм майбутнім чоловіком.

Навчання у ТАНГ було надзвичайно насиченим і цікавим, кожне заняття і дисципліни відізнялись. Тому сьогодні дуже важко сфокусуватись і відзначити улюблену дисципліну чи викладача. Усі, з ким довелося пересікнутись у ході навчання, були фахівцями, знавцями своєї справи, професійно й креативно підходили до викладання своїх дисциплін, навчали нас критично і нестандартно мислити, бути новаторами, брати на себе відповідальність і приймати виважені рішення, чого вимагає сучасне суспільство.

В Альма-матер завжди панував дух науки і творчості, цікавих подій, студентоцентризму та вільнодумства. Тому навчання перепліталось із різними заходами, подіями, зустрічами з відомими постами. І як же без дозвілля. Пригадую, як весною – на закінчення першого курсу – ми всім потоком вирішили поїхати в Карпати (м. Яремче). Звісно, зібралися найактивніші з різних груп, а їх у нас на потоці було сім. Вихідні провели насичено: все обдивились, всюди побували, вечір під відкритим небом у супроводі пісень під гітару. Це незабутні спогади, які з щемливим серцем згадуються і донині. Ми любимо не засиджуватись на місці, групою відзначали дні народження...

Тому з великою любов'ю та глибокою шаною згадую усіх викладачів і наставників, які вели нас і підтримували впродовж навчання. І звісно ж одногрупників та друзів, з якими провели щасливі студентські роки і пройшли чимало з цієї час.

Так склалося, що після закінчення навчання доля пов'язала моє професійне становлення і зростання з рідною Альма-матер. Тут я захистила кандидатську дисертацію, здобула вчене звання. Нині працюю на одній із найкращих кафедр університету – кафедрі фінансових технологій та банківського бізнесу і сама маю за честь долучитись до лав тих, хто ділиться власними знаннями із молоддю, до тієї наукової еліти, яка сконцентрована в ЗУНУ, примножуючи її здобутки.

Своїй університетській родині та рідній Альма-матер від себе особисто і від імені випускників 2005 року хочу побажати, перш за все, миру та якнайшвидшого завершення війни, процвітання і нових визнань, невичерпного ентузіазму та оптимізму, а також талановитих, креативних і цікавих студентів.

Нинішнім здобувачам вищої освіти хочу побажати, щоби вони з легкістю долали труднощі, впевнено і з вірою крокували дорогою життя, професійно розвивалися та зростали, щоби їхні прагнення були досягнуті, а життя було сповнене яскравих моментів.

Галина КУЛІНА (Лацик) – к.е.н., доцент, доцент кафедри фінансових технологій та банківського бізнесу ФФО ЗУНУ, випускниця 2005 року

Зустріч через 15 років...

Не мрійте про своє життя – живіть своїми мріями!

Ще під час навчання у школі я вирішила, що навчатимуся у Тернопільському національному економічному університеті (нині – ЗУНУ). Пішла за друзями на підготовчі заняття, які відбувалися протягом одинадцятого класу. Напрямо обрала сама, але опираючись на поради близьких і друзів.

Улюблений предмет – це «Корпоративне управління», а також усі предмети, які викладали Мельник Ю. В. та Вінницький С. І. Ці викладачі були найцікавішими – захопили креативністю викладання. Найвимогливішим, але і в той же час, одним із цікавих викладачів була Сохацька О. М.

1 жовтня 2015 року я захистила дисертацію на тему: «Трансформація взаємодійних споживача та виробника у глобальних логістичних мережах». Науковий керівник – Олена Сохацька. Тема обиралась із актуального і того, що цікавило. Взаємозв'язки виробника і споживача були, є і завжди будуть цікавим полем для дослідження. А логістика – це рух. А рух – це цікаво!

Звісно, що прогрес і відкритий доступ до інформації в мережі значно спрощують навчання і економлять час. Проте, як любитель тримати книгу у руках – мені було досить цікаво проводити час у бібліотеці. Особливо багато часу в бібліотеці проводила під час навчання в аспірантурі. Це і бібліотека нашого університету, а також Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського в м. Києві та Львівська національна наукова бібліотека України імені Василя Стефаника.

Бібліотека Вернадського – має свій особливий шарм та архітектуру. Дуже цікаво було копирстись у каталогах у пошуку потрібної інформації. Книги потрібно любити – тоді і час проведений у бібліотеці приносить задоволення.

Завдячуючи навчанню на Україно-Нідерландському факультеті, а саме – наприцюванням факультетом міжнародних зв'язків під керівництвом Людмили Гаврилюк-Єнсен, вдалось сповна відчувати на собі його міжнародну складову. А саме – навчатись і проходити стажування у Відні, Алкмаарі та Орхусі.

Сучасному студентству випало здобувати освіту у час війни. Чи складно це?! Звісно! Проте, вони, мабуть, сильніші і зліші. Зліші в сенсі – до здобуття знань і використання їх на благо. Принаймні, у це хочеться мені вірити!

Від зустрічі з викладачами, одногрупниками, ровесниками очікую обіймів і спогадів: «А пам'ятає як...».

Хочу побажати друзям, викладачам, студентській молоді, рідній Альма-матер, ЗСУ, Україні – мирного неба над головою. Рідних вдома. Багато тихих і голосних розмов. А побажання собі? Я маю що ще сказати студентам! Я маю чому ще навчити їх! Я маю чому ще навчитись у них. Дуже хочеться повернутись до викладання. Повернусь? Думаю, що так.

Тетяна КУРАНТ, к.е.н., випускниця 2010 року, вересень 2010 – жовтень 2011 працювала стажистом-дослідником; січень 2015 – серпень 2016 – викладач кафедри міжнародного менеджменту та маркетингу (ТНЕУ)

Схильність до дружби ні куплею, ні проханням, ні насиллям не досягається... (Григорій Сковорода)

Зустріч через 15 років...

15 років тому ми розійшлися з порогу університету як випускники, а сьогодні повертаємося як спільнота – зріла, вдячна, віддана своїм цінностям!

У дитинстві мою найбільшою мрією було стати дипломатом. Я захоплювався історіями про міжнародні місії, переговорами в Женеві чи Нью-Йорку і мріяв, що колись і сам буду відстоювати інтереси України у великій світовій грі. Особливе враження на мене справили виступ українського представника в ООН – тоді я зрозумів, що дипломат – це не лише професія, а місія служіння своїй країні через силу переконання, знання і стратегію. З роками це дитяче прагнення трансформувалося. Я усвідомив, що основа сильної дипломатії – це розуміння економіки, оскільки саме економічна міць часто визначає політичну вагу країни на міжнародній арені.

Мріючи про дипломатію, я прийшов до науки. А з науки – до викладання, бо вміння роз'яснити складні речі студентам – це також форма інтелектуального представництва держави.

Мій вибір ТНЕУ (нині – ЗУНУ) був не випадковістю й не компромісом, а свідомим стратегічним рішенням. Я вивчав факультети та спеціальності, консультувався з випускниками, читав про наукові здобутки університету і побачив, що саме тут формується нова генерація українських економістів, менеджерів, фінансистів, а головне міжнародників.

Важливу роль у моєму виборі зіграло те, що ТНЕУ був не просто навчальним закладом – він був середовищем, де цінувалась думка, підтримувалась ініціатива і культивувалась відповідальність. Тут не було пафосу, але була глибина. Була наукова школа, яку знали не лише в межах країни. Була академічна свобода – можливість шукати, помилятися, дискутувати. Університет давав простір не лише для знань, а й для формування характеру.

Не менш важливо – інфраструктура і дух міста рідного Тернополя. Університет гармонійно вписувався в інтелектуальний ландшафт регіону, спокійне, зелене, натхненне місто, яке давало простір для роздумів, праці й дозвілля. Це був мій простір росту.

З огляду на пройдений шлях, можу з упевненістю сказати: Західноукраїнський національний університет став моєю Альма-матер не лише формально, а й духовно. Саме тут заклалися основи мого академічного мислення, сформувався мій стиль як дослідника і викладача, а головне – виникла відповідальність перед студентами та країною.

Серед усіх дисциплін, міжнародна економіка стала для мене справжнім інтелектуальним вибухом. Вона відкрила не лише карти глобального ринку, але й навчила дивитися на економіку як на систему стратегічних рішень, що формуються на перетині інтересів держав, корпорацій і суспільств. Цей предмет не просто дав мені знання, він сформував мій світогляд.

Лекції з міжнародної економіки я очікував із внутрішнім хвилюванням. Професор Євген Савельєв мав унікальну здатність поєднувати глибину теорії з практичними прикладами, історичну ретроспективу – з передбаченням майбутнього. Його мова – це була інтелектуальна симфонія: точна, красива, логічна. Він умів зацікавити кожного – і скромного студента з глибинки, і майбутнього дослідника. Його лекції

були простором, де формувалась дисципліна мислення. Він не читав «по підручнику» – він говорив мовою професіонала, який глибоко проживав науку. А ще мав рідкісну харизму, тишу в аудиторії підтримували не через страх, а через повагу до сили думки.

Зовсім іншу роль у моєму формуванні відіграв професор Василь Мартинюк – викладач, якого боялися і водночас поважали всі. Його контрольні були не просто випробуванням – це були інтелектуальні баталії. Жодних поблажок, жодних «я не встиг» чи «я не зрозумів». Він навчив нас головному – відповідати за кожне слово.

Коли згадую свої студентські роки, то в пам'яті виринають не лише предмети, але й люди, які запалювали інтерес, надихали на пошук, формували принциповість і віру в силу знання. Передусім, спадас на думку образ Людини з великої літери декана факультету міжнародного бізнесу та менеджменту Анастасія Тибія – мудрого, стриманого, послідовного, з добрим гумором і винятковим відчуттям гідності. Його фраза «Не поспішай з висновками – подивись ширше» досі звучить у моїй пам'яті, коли стикаюся зі складними рішеннями. Він умів показати глибину там, де інші бачили лише поверхню. Його шлях – це шлях служіння науці, освіті, людям. Сьогодні, коли ми говоримо про спадщину факультету, неможливо оминути ім'я А.М.Тибія, бо він – частина нашої професійної пам'яті. Частина нас.

З глибокою вдячністю згадую проф. Миколу Матвійва – його лекції були як добротна монографія, де кожне слово мало вагу, а кожна фраза запалювала мислення. Його глибина, міждисциплінарність і актуальність змусили мене дивитися на світ іншими очима – як на складну, взаємопов'язану систему.

Водночас саме завдяки діяльності, світлої пам'яті, професорки Ірини Гладій, ми – студенти – зрозуміли, що академічна вимогливість – це не жорсткість, а шлях до професійної зрілості, її принциповість і точність стали для мене життєвим стандартом.

Хочу також сьогодні згадати проф. Ірину Зварич, яка перетворила абстрактне поняття «зовнішньоекономічна діяльність» на чітку структуровану систему рішень, дій та відповідальності, якою живе кожна компанія, що виходить на міжнародні ринки. Її підхід до викладання був практичним, глибоко системним і надзвичайно актуальним. Вона не просто пояснювала документообіг, логістику чи контракти, а вчила мислити, як економіст-міжнародник: зважено, стратегічно, відповідально.

Доцент Клавдія Пазізіна, чий стиль викладання поєднував емпатію й структурність, це був курс, який не просто давав теоретичні основи – він формував світогляд, базований на розумінні глобальних закономірностей і взаємозв'язків. Проф. Костянтин Фліссак навчав, що зовнішньоекономічна діяльність – це не лише контракти і документи, а глибока управлінська стратегія, яка формує майбутнє бізнесу. Цей список можна продовжувати – і я радий, що мав честь вчитися у таких людей. Їхній слід – у моїй професії, у моїй науці, у моїх студентах. Свою наукову працю я присвятив темі: «Нова економіка у розвитку потенціалу європейських цивілізаційно-інтеграційних процесів», яка поєднувала мої глибокі інтереси до інноваційних економічних моделей, цифровізацій, інтелектуального капіталу та стратегічного бачення ролі України в цивілізаційному просторі Європи. Особливу роль у моєму становленні як дослідника відіграла науковий керівник – д.е.н., професор Віталіна Куриляк, яка дала

мені академічну рамку, інструментарій і віру у власний дослідницький голос. Її підтримка була незамінною на кожному етапі – від формулювання проблематики до апробації результатів на конференціях, підготовки статей у наукових виданнях, і, зрештою – під час самого захисту.

Життя студента – це не лише конспекти, заліки та бібліотеки, а й життя у всій повноті його барв, ритмів і форм творчості. Я з теплом згадую участь у конкурсі «Студентська ліра» на першому курсі у 2005 році, події, що була справжнім святом поезії, музики, живого слова і внутрішнього світу молоді людини. Окремим і дуже дорогим для мене напрямом була участь у конкурсах художньої вишивки. Вишивка – це моя форма тиші, концентрації й поваги до традицій та генетичного коду. Ще одним яскравим спогадом залишається похід у Карпати з викладачами у Карпати... Ці роки – це мозаїка з подій, які не просто залишили слід у пам'яті, а витворили основу мого характеру наполегливого, відкритого до нового, здатного цінувати команду, культуру і справжнє людське спілкування.

Студентство сьогодні – це не просто нове покоління війни, викликів і величезного внутрішнього ресурсу. Вони доросліли за свій вік, точні у питаннях, чутливі до справедливості. Це покоління форсованої зрілості, внутрішньої стійкості та глибокого морального стрижня. Ім вдалося навчатися в часи війни, інформаційного перевантаження, втрат і невизначеності. Але, попри це, або, можливо, саме тому вони вражають своєю внутрішньою глибиною, гострим критичним мисленням і неймовірною здатністю триматися.

На зустріч випускників я чекаю як на свято душі, як на повернення до початку шляху, де все було ширим, справжнім і наповненим юнацькою мрією. Це той особливий момент, коли час стирає ролі й титули, а залишаються головне – люди, спогади і вдячність друзям, викладачам – за їх надважливу працю, і рідний Альма-матер!

Низький уклін і безмежна подяка Збройним силам України – завдяки їхній стійкості та незламності ми маємо змогу вчити, навчатися, творити, жити, планувати і мріяти...

ЗСУ – ви наш щит і наш спокій.

Україні бажаю перемоги – гідності, правди й свободи, яка закарбується у новому столітті як доказ сили і вибору українського народу! Бо Україна – це не просто держава. Це – пульс гідності, це – слово свободи, це – пам'ять предків і відповідальність перед дітьми та молоддю!

З любов'ю і пошаною, Максим ЖИВКО, заступник директора ННІМВ ім. Б. Д. Гаврилишина, к.е.н., доцент, доцент кафедри МЕВ, випускник ЗУНУ 2010 року

Похибки друзів ми повинні вміти виправляти або зносити, коли вони несерйозні. (Григорій Сковорода)

Сьогодення ЗУНУ

Випускник університету Михайло Апостол подарував студентам класичного університету Тернополя книгу Василя Фольварочного «СИН ЦЕРКВИ – СИН УКРАЇНИ»

Випускник Західноукраїнського національного університету, доктор історичних наук, академік, народний депутат України VII скликання, волонтер Михайло Апостол подарував студентам класичного університету Тернополя книгу Василя Фольварочного «Син церкви – син України» про життя, страждання, архипастирство митрополита й кардинала Йосифа Сліпого.

Книга побачила світ завдяки підтримці та фінансовому сприянню Благодійного фонду «Апостол», засновником якого є Михайло Володимирович.

Цей роман-сповідь є важливим літературним та духовним внеском, що висвітлює на підставі зібраних і опрацьованих автором українських та закордонних джерел, ґрунтовний огляд життєвого шляху першоперарха Української Греко-Католицької Церкви, верховного архієпископа Львівського і митрополита Галицького, кардинала Йосифа Сліпого – визначного церковного і наукового діяча, людини кришталевих чеснот і незламної волі. Видання призначене для широкого кола читачів.

У книзі Василя Фольварочного постає особистість велета духу, великого українця, людини залізної вдачі, незламної волі, патріота рідного народу – Йосифа Сліпого. Він не зламався за вісімнадцять літ каторги в більшовицьких концтаборах. Був неуступливим борцем за права рідної Церкви й свого народу перед носіями безвір'я більшовицького морозу зла і єдиновірцями, що не викоренили комплекс меншовартості, малоросійського найвищими авторитетами апостольської столиці.

Відстоюючи повногодосе звучання гордого імені українця, Йосиф Сліпий навчав: «Пам'ятайте, що нарід, який не знає або загубив знання свого минулого з його духовними скарбами, вмирає і зникає з лиця землі».

Класичний університет Тернополя щиро вдячний дарувальнику за можливість збагачувати нашу бібліотеку такими цінними виданнями. Книга «Син церкви – син України» знайде своє місце у фондах університету, слугуватиме джерелом натхнення для студентів, викладачів та всіх, хто цікавиться історією та культурою нашої країни.

«Ленд-ліз в СРСР: домінанти здійснення» – так називається монографія випускника 2000 р. Тернопільської академії народного господарства (спеціальність «Фінанси і кредит») Олександра Фрадинського

Захід відбувся 24 лютого 2025 року в залі електронних ресурсів, (центрального корпусу ЗУНУ), за ініціативи координаторів по роботі з випускниками ЗУНУ.

Інформаційна довідка: Олександр Фрадинський – випускник 2000 р. Тернопільської академії народного господарства, спеціальність «Фінанси і кредит».

У 2006 р. на спеціалізованій Вченій раді Тернопільського державного економічного університету захистив кандидатську дисертацію на тему «Фінансові домінанти тіньової економіки». 09.11.2010 р. атестаційною колегією Міністерства освіти і науки України присвоєно вчене звання доцента кафедри фінансів і банківської справи. 26.06.2014 р. атестаційною колегією Міністерства освіти і науки України присвоєно вчене звання старшого наукового співробітника із спеціальності «гроші, фінанси і кредит».

Студенти та викладачі класичного університету Тернополя долучилися до презентації монографії Олександра Фрадинського «Ленд-ліз в СРСР: домінанти здійснення» та взяли участь в обговоренні актуальних проблем у проєкції сучасності.

Магістри-семінаристи Тернопільської Богословської Академії імені Патріарха Йосифа Сліпого побували у науковій бібліотеці ім. Л. Каніщенка ЗУНУ

Зустріч відбулася з ініціативи доктора філософії, доцента, завідувача кафедри соціально-гуманітарних наук при академії Ганни Зварич та провідного бібліотекаря бібліотеки ім. Л. Каніщенка Наталії Лівіцької.

Офіційну частину заходу розпочав директор бібліотеки Казимир Вовчий, відкривши перед гостями таємниці її історії, масштабні фонди та сучасні

можливості для студентів і науковців. Директор висловив сподівання про зародження перших паростків перспективної співпраці між закладами вищої освіти та запросив студентів Богословської академії безперешкодно користуватися ресурсами та послугами бібліотеки, зокрема електронним каталогом та репозиторієм DSpace.

До зустрічі долучилася завідувачка читального залу для студентів Ірина Любезна із цікавою презентацією про бібліотеку ім. Л. Каніщенка, заходи та проєкти, серед яких – «Літопис мужності», створений з метою систематизації історичних даних, а головне для вшанування світлої пам'яті студентів, викладачів та працівників ЗУНУ, які віддали своє життя, захищаючи Україну від російського агресора.

Окрему увагу під час візиту було приділено інноваційним можливостям роботи з бібліотечними ресурсами.

Провідний бібліотекар Наталія Лівіцька розповіла про онлайн сервіси бібліотеки, які можуть стати корисними для магістрів-семінаристів під час написання наукових робіт. Надавши практичні поради потенційним користувачам бібліотеки, вона наголосила на можливості електронної доставки документів та розказала про особливості діяльності Центру публікаційної підтримки.

Зустріч завершилася екскурсією коридорами бібліотеки та обговоренням подальших спільних задумів, які сприятимуть розширенню наукових і освітніх горизонтів ЗУНУ і Тернопільської Богословської Академії імені Патріарха Йосифа Сліпого.

**Життя наше - це подорож,
а дружня бесіда - візок, що полегшує мандрівникові дорогу. (Григорій Сковорода)**

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Сьогодення ЗУНУ

Сумна звістка сколихнула університетську родину: на Донеччині загинув Максим СОЛОВЕЙ — випускник магістратури освітньої програми «Інженерія програмного забезпечення» Західноукраїнського національного університету 2023 року, пілот дрона з позивним «Мася». Захисник на війні з 18 років, за два тижні він планував приїхати додому на день народження, але тепер йому навіки залишилося 24.

Максим служив у роті

ударних БПЛА 68-ї сгерської бригади імені Олекси Довбуша, у підрозділі «Шершні Довбуша». Його життя обірвалося у ніч на 1 травня на Покровському напрямку.

У пам'яті університетської родини Максим залишиться таким же світлим, доброзичливим, творчим, юнаком, у якому поєднувалась щирість, сила духу й глибоке серце. Викладачі цінували його за наполегливість, внутрішню гідність і повагу до знань.

Висловлюємо щирі співчуття рідним, друзям, побратимам Максима.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ І ВІЧНА ШАНА ГЕРОЮ!

19 квітня 2025 року, виконуючи бойове завдання поблизу населеного пункту Шевченко Донецької області, героїчно загинув випускник Західноукраїнського національного університету, військовослужбовець Збройних Сил України -

Олександр АВРАМЧУК, 1996 року народження, житель села Констанція Борщівської територіальної громади.

Олександр народився 16 вересня 1996 року в селі Ліщинці Погребищенського району Вінницької області. У 2002–2011 роках навчався у Ліщинській загальноосвітній школі I–II ступенів. Здобув фахову передвищу освіту у Вінницькому гуманітарно-педагогічному коледжі, а вищу – у Тернопільському національному економічному університеті, де у 2016 році отримав диплом бакалавра за спеціальністю «Банківська справа».

З 2016 року Олександр працював старшим касиром у банківській установі. 16 жовтня 2024 року вступив до лав Збройних Сил України, де проходив службу у 155-й окремій стрілецькій бригаді, військова частина А5001, у складі першого стрілецького батальйону, третьої стрілецької роти.

Олександр віддав життя за незалежність і свободу України, проявивши беззаперечну мужність, гідність і вірність народові та присязі.

Схиляємо голови в скорботі та висловлюємо щирі співчуття родині, близьким і побратимам Героя!

До Західноукраїнського національного університету надійшла сумна звістка - 17 травня під час виконання бойового завдання на Луганщині загинув захисник України, наш випускник Антон ІЛЬЧУК.

Народився 30 жовтня 2000 року в м. Тернопіль, у 2017 році закінчив Тернопільську спеціалізовану школу I–III ступенів №5, у вересні 2018 році перевівся до ЗУНУ з Львівського університету на 2 курс навчання за освітньою програмою «Управління персоналом» спеціальності «Менеджмент». В 2020 році отримав

диплом бакалавра та вступив на однойменну магістерську програму, яку успішно закінчив у 2022 році.

У ці скорботні дні розділяємо невимовний сум і тугу з близькими і рідними Антона!

Герої не вмирають, вони назавжди залишаються в наших серцях!

Вічна пам'ять і слава українському герою-воїну, який захищав Батьківщину!

З невимовним болем повідомляємо про трагічну втрату у нашій академічній родині. Захищаючи Батьківщину від ворога, загинув випускник Західноукраїнського національного університету – Владислав ТИЩУК.

Владислав народився 10 червня 1992 року у Тернополі. Його дитинство і юність пройшли у Луцьку, де закінчив місцеву школу та військовий ліцей. Після цього навчався у Тернопільському національному економічному університеті на факультеті фінансів та обліку. Згодом здійснив свою мрію – полетів у США, де працював на круїзному лайнері. Через деякий час у Китаї викладав англійську мову для дітей.

У 2023 році Владислав Тищук долучився до лав Збройних Сил України. Був розвідником-оператором у розвідувальному взводі в/ч А7170.

Життя Героя обірвалося 15 травня 2025 року під час виконання бойового завдання на Сумщині. У воїна залишились мати Оксана, наречена Вікторія, бабуся Надія та Катерина.

Висловлюємо щирі співчуття рідним та близьким...

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ І ШАНА ГЕРОЮ!

До Західноукраїнського національного університету надійшла сумна звістка – на щиті повертається додому випускник Українсько-Нідерландського економічного факультету економіки і менеджменту (1995–2000) – Євген БАРТКІВ, який народився 17 березня 1979 року.

Він довгий час вважався безвісти зниклим.

Герой загинув, виборюючи свободу та незалежність України. Пам'ять про нього навіки закарбована у серцях викладачів, друзів, одногрупників і усіх, хто мав честь знати його особисто.

Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким.

Світла пам'ять і вічна слава Герою!

**Я вважаю українців найкращими воїнами.
Український воїн вірний до смерті. (Вільгельм Габсбург)**

Як музичний інструмент, коли ми чуємо його здалеку, видається нашому вухові приємніший, так і бесіда з відсутнім другом буває звичайно набагато любішою, ніж із присутнім. (Григорій Сковорода)

Зустріч через 10 років...

Ігор Ракочий: «Усе в житті – відносне, але завжди пам'ятай: ти – людина, єдина й неповторна. Люби, живи й цінуй тих, хто поруч!»

Випускники Західноукраїнського національного університету понад 55 років поспіль репрезентують рідну Альма-матер на цілий Світ, намагаючись не втратити невидимої срібної ностальгійної ниточки, яка, час від часу, повертає їх у неповторну юність... Тому й поспішають вони охоче і радо – кожні п'ять років – на зустрічі випускників ювілейних років, які організовує класичний університет Тернополя і саме для них щороку виходить у світ спецвипуск газети ЗУНУ «Університетська думка»!

Сьогодні мій співрозмовник – випускник юридичного факультету Західноукраїнського національного університету 2015 року випуску, капітан поліції, начальник відділу «Служба освітньої безпеки» управління патрульної поліції в Тернопільській області ДПП Ігор Ракочий, який має власне життєве кредо: «Усе в житті – відносне, але завжди пам'ятай: ти – людина, єдина й неповторна. Люби, живи й цінуй тих, хто поруч».

– Ігоре Івановичу, сьогодні Ви обіймаєте одну з найпрестижніших і водночас найвідповідальніших посад такого важливого управління, але, можливо, пам'ятаєте, ким мріяли стати у дитинстві?

– Нелегко пригадати, ким хотів стати в дитинстві. Мрії змінювалися з часом: від бажання стати футболістом – до прагнення бути хорошим юристом.

– Чим покеровувалися, обираючи, при вступі, наш університет?

– Оскільки у Тернополі є юридичний факультет, саме тому обрав ТНЕУ (тепер – ЗУНУ). Багато моїх друзів також вступили сюди, а ті, хто вже навчався, давали хороші відгуки про навчання.

– Студенти іноді обирають предмет, який дається їм найлегше чи є для них найзрозумілішим... Іноді викладач вміє зацікавити студентів власним підходом до викладення теми... Чи був у Вас під час навчання на юридичному факультеті найулюбленіший предмет і чи були викладачі, які особливо запам'яталися?

– Сьогодні виділити один найулюбленіший предмет важко, адже всі були дуже цікаві. Найбільше запам'яталися ті, які викладали практики – вони вміли зацікавити студентів, наводили приклади зі своєї діяльності та показували, як застосовувати теорію на практиці. А щодо викладачів, то, мабуть, буде неправильно когось виокремлювати – у нас усі були хороші. Проте мені особисто найкраще запам'яталися вимогливі викладачі, які підтримували дисципліну.

– Ігоре Івановичу, чи цікавилися Ви під час навчання наукою і якими були Ваші перші кроки у науковому напрямку?

– Під час навчання я цікавився наукою, перші кроки до якої, напевно, допоміг зробити Іван Романович Калаур, який побачив у мені потенціал і зумів направити в правильне русло. Саме він запропонував написати статтю про корпоративне право, яку я згодом успішно захистив на конференції в Прикарпатському національному університеті. Після цього я відчув зацікавлення до цієї теми – вона й стала відправною точкою для написання моєї магістерської роботи.

– Отже, зацікавившись корпоративним правом, Ви...

– Я обрав тему для магістерської роботи «Особливості укладання договору андеррайтингу за законодавством України». Науковим керівником була Людмила Михайлівна Саванець, яка є надзвичайним професіоналом, і, напевно, найбільше серед усіх вірила в мій успіх. І, незважаючи на хвилювання під час захисту, мені вдалося захистити роботу на відмінно та отримати диплом з відзнакою.

– Відомо, що у класичному університеті Тернополя – одна з найпотужніших бібліотек краю! А яку роль університетська бібліотека відігравала у житті студента Ігоря Ракочого?

– У наш час бібліотека відігравала важливу роль під час навчання, оскільки доступ до наукових джерел в інтернеті ще не був таким відкритим. Тому доводилося проводити години, а інколи й дні у бібліотеці ТНЕУ.

– Навчання... Наука... Бібліотека... А яким було дозвілля студентів юридичного факультету Західноукраїнського національного університету?

– Одним із яскравих спогадів з університетських часів – це підготовка до «Студентської ліри». На першому курсі ми брали участь у представленні юридичного факультету на університетському рівні, співали, танцювали, ставили сценки КВК. А на старших курсах вже самостійно організовували весь концерт. Завжди з радістю і усмішкою згадується цей період, ті хвилювання, підготовки допізна та вибух емоцій після перемоги! Студентське дозвілля проходило у нас дуже активно, щоб про все розказати – не вистачить дня... Але, якщо коротко, то ми завжди знаходили час поспівувати навчання і відпочинок.

– Десять років – небагато... Але саме оці десять років стали роками передчасного дорослішання дітей, змушення молодих, гартування сили волі і духу кожного, хто залишився жити у рідній країні в умовах воєнного стану... Саме зараз вчимося бути терпеливішими, толерантнішими, милосерднішими, щедрішими – турбуючись, у міру власних можливостей, про ЗСУ і, понад усе, починаємо цінувати життя. Відтепер кожна зустріч – як щось особливе, адже війна вносить свої корективи у наші будні. А що очікуєте від зустрічі Ви?

– Від зустрічі з викладачами, одногрупниками та ровесниками очікую, напевно, самої зустрічі. Хочу, щоб усі були живі і здорові. А ще хочеться якнайшвидше побачитись, обнятись, поспілкуватись і згадати, як усе було у роки нашої юності... Водночас хочу подякувати Збройним силам України за саму можливість зустрітись з тими, хто був поруч під час навчання, і тими, хто упродовж років передавав нам свій досвід і знання у стінах рідної Альма-матер.

– Дякую Вам за розмову.
Слава Україні! Героям слава!

Розпитувала Марія Баліцька,
Заслужена журналістка України

Навчання у ТНЕУ я обирала душею!

У школі мені найбільше подобалися точні науки, тому вирішила вступати до економічного закладу вищої освіти. ТНЕУ обрала душею. Коли вперше тут побувала, одразу відчула, що це саме те місце, де буду навчатися та, як виявилось згодом – ще й заклад, у якому буду працювати.

Студентські роки залишили багато присмних і яскравих спогадів.

Знайомство з новими, надзвичайно цікавими, людьми, різноманітні заходи, захоплюючі подорожі давали можливість розвивати свої здібності та сформувати власну особистість.

Дякую долі, що я навчалася у теплій, дружелюбній атмосфері, атмосфері підтримки та поваги, яка була створена моїми одногрупниками.

Відтоді маю життєвий принцип: поступай з ближніми так, як хочеш, щоб вони поступали з тобою.

Очікую та радітиму зустрічі із кожним. Проте, розумію, що в реаліях сьогодення не вдасться зустрітись у повному складі.

Принагідно, хочу згадати свого одногрупника, людину, про яку варто писати та необхідно пам'ятати – завжди усміненого Богдана Яцишина. З моменту повномасштабного вторгнення російських окупантів до України він добровільно став на захист нашої країни, та, на превеликий жаль, у липні 2023 року загинув, віддавши своє життя... Але допоки пам'ять про нього житиме, – Богдан буде посеред нас!

Ми повинні пам'ятати із вдячністю, якою цінною нам дається можливість жити та працювати на рідній Батьківщині. Тому, хочу побажати кожному не витрачати час даремно, нести у світ тільки добро та вірити, що після темряви обов'язково настане світанок.

Діана Гречаник, випускниця ФОА ТНЕУ
2015 року, заступник начальника
планово-фінансового відділу ЗУНУ

**Університетська
Думка**
Засновник і видавець
Західноукраїнський
національний університет

Регістраційне свідоцтво
ТР №424-24пр від 25.12.2006 р.
Адреса редакції:
46009 м. Тернопіль, вул. Львівська, 11
+38-067-26-76-493
gazeta_wunu@ukr.net, mariya173@ukr.net

Головний редактор Марія Баліцька
Спецвипуск газети підготовлено згідно з
Наказом ректора ЗУНУ №95 від
26 лютого 2025 р.
Газета виходить друком і у форматі pdf
Баліцька Марія Йосипівна -
оригінал-макет, верстка, дизайн

За зміст і достовірність фактів відповідає автор публікації. Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції. Редакція Газети залишає за собою право редагувати схвалені до друку тексти. При передруку посилання на «Університетську думку» – обов'язкове!
Газета виходить з благої метою для безкоштовного розповсюдження.